

Om högflygande drömmar

Kåseri Radio Uppland

Det som är vardagligt och självklart kan ibland plötsligt hamna i ett nytt ljus och bli alldeles främmande och obegripligt. Härom dagen kom jag att tala med en f.d. amerikansk pilot. Han berättade att han vid en uppstigning i klart väder, från en flygplats där det annars alltid var dimmigt och dålig sikt, drabbades av panik då han plötsligt insåg hur högt upp han befann sig och hur mycket de skulle slå sig om något gick fel. Detta samtidigt som han insåg att det faktiskt var han som styrde.

Skräckslagen lämnade han spakarna till andrepiloten som vände och satte av den skrämde piloten. Han omskolade sig till revisor och har sedan dess aldrig satt sig i ett flygplan

Vi talade om hur fåfängt det är att längta bort till någon annan stans. Att han ö.h.t. utbildade sig till pilot var bara ett utslag av hans pubertala drömmar bort över hav och moln.

- Att bli revisor är det enda rimliga, sade han.

Jag har haft samma längtan bort, en stark längtan efter livets storhet, ut i världsrymden, bort från alla trivialiteter och in i evighetens salar där livet är mäktigt, storslaget och intressant.

Det är inte så konstigt att man längtar efter hemligheter och sällsamheter, efter UFO:n och besök av spännande intelligenser från världsrymden, där man står mellan kastruller och däckbyten, julgranar och motorgräsklippare.

Men inte ens där ute verkar befrielsen finnas. Vad jag kan förstå är chansen att träffa på någon därute inte särskilt stor.

Förre Uppsalabon Lars Gustavsson, numera professor i Huston, Texas, har skrivit några rader om möjligheten att få kontakt med andra livsformer. I boken "Det sällsamma djuret från norr", en titel som jag ibland tycker stämmer väldigt bra på mig, skriver han, inte direkt uppmuntrande att våra försök till kontakt med eventuella livsformer i yttre rymden är

lika enfaldigt som att luta sig ut mitt i natten från ett snabbt framrusande, dånande snälltåg och ge en kort signal med visselpipa rätt ut i den nattsvarta skogen i hopp om att svamparna strax ska svara. Och helst med en vissling.

Så vi får nog nöja oss med vad vi är och att vi har där vi står med våra drömmar och disktrasor. Den amerikanske piloten nickade sorgesamt.